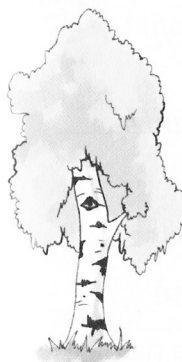

Doplň i, í/y, ý.

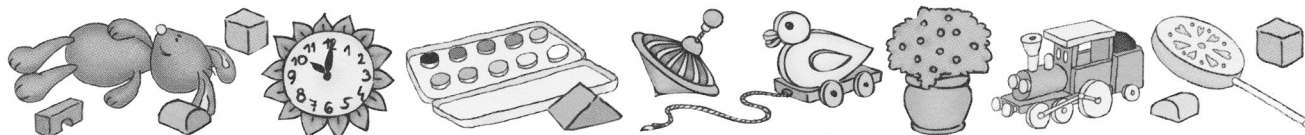
č____růvka je houba
 arš____k známek
 č____šn____k nosí j____dlo
 těžké bř____mě
 č____žek je malý ptáček
 čt____ř____tlapk____
 honosné dar____
 odevzdal své d____lo
 dlouh____př____běh
 ž____haná srst t____gra
 nezaplacené dluh____
 nezodpovědn____dlužn____k
 uhod____t hřebík na hlavičku
 hoř____stoh slámy
 vítězné armád____
 kluc____se budou hon____t
 j____me v kuch____n____
 vidličk____a lž____ce
 r____padlo r____pe svah
 máme doj____st koláčk____
 kolibř____k ž____je v tropech
 r____mu máme doléč____t
 doln____a horn____čelist
 domác____zákusek
 bř____nkat na k____taru
 domovn____znamen____
 nemohu se donut____t spát
 chceme odpoč____vat
 budeme si ř____kat vt____py
 děd____ctví po předc____ch
 dosavadn____zkušenost____
 stač____me se nach____stat
 dost____hový kon____k
 lupič____přepadli dostavn____k
 budeme sušit š____pk____
 roztáhl r____chle kř____dla
 t____kev ležela na záhonu

Doplň i, í/y, ý.

ledová bystř____na
 stař____čk____pán
 jedovat____had____
 dárk____od babičk____
 tet____n____dět____
 h____l je stálý pták
 valašská děd____na
 ve škole rád____chř____pka
 seš____t je samá ch____ba
 jádř____nec v jablíčku
 silné bouřk____
 jak____máte úkol
 jarn____procházk____
 školn____j____delna
 dělen____a násoben____
 jesk____ně plná krápn____ků
 státn____h____mna
 jež____baba z pohádk____
 černé hř____bě
 j____skra zapálí oh____nek
 brán____t hrad____
 j____noch a d____vka
 bř____za má
 bílou kůru
 neuž____vám
 žádné lék____
 chová se jako
 hrd____na
 dávn____př____běh
 ž____votn____pojištěn____
 vane chladn____vítr
 chmýř____pampelišk____
 ř____dké osen____
 d____hovan____nábytek
 podáme mu chrast____tko

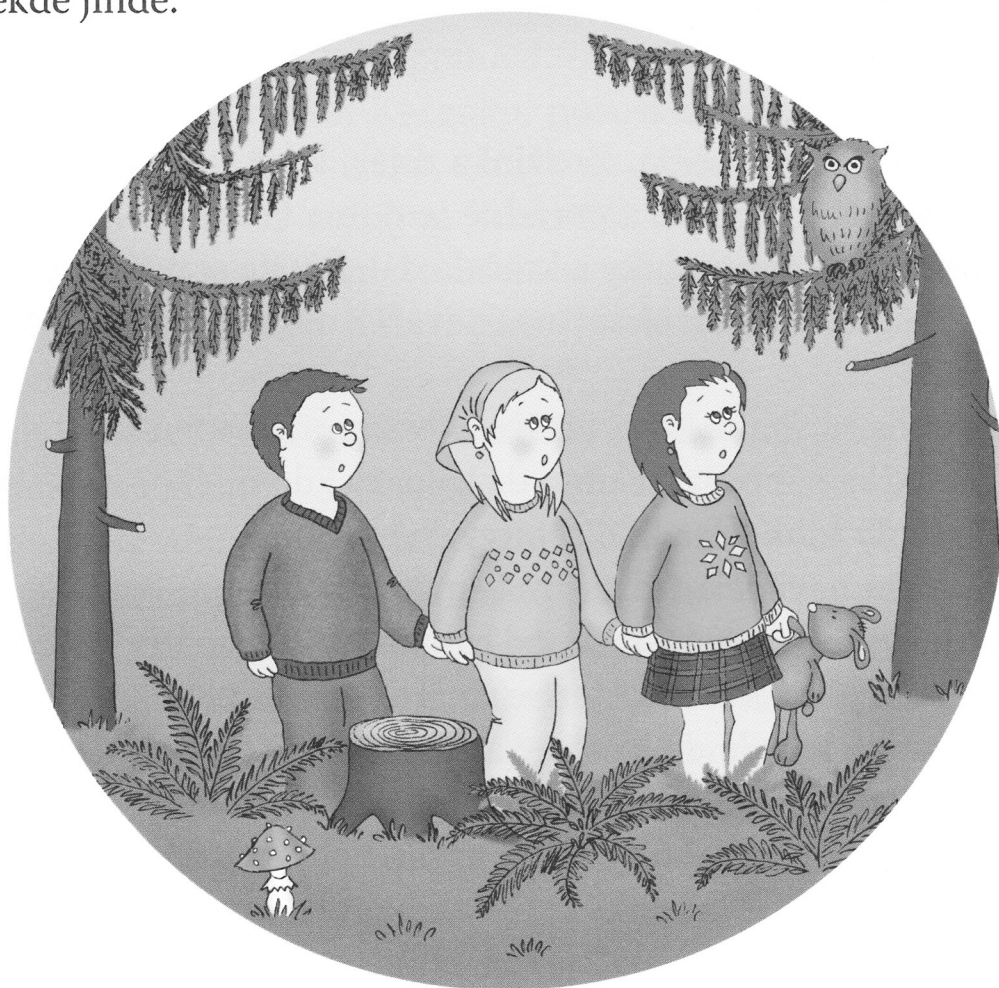

Cesta za pokladem

Příští týden půjdeme hledat poklad!“ První s tou zprávou přiběhl Honzík. Slyšel paní kuchařku, jak si o pokladu špitá s paní učitelkou.

Od té doby nebylo s dětmi k vydržení. Vrtěly se na svých židličkách tak moc, že se některé musely ozvat: „Co je to s vámi, vždyť nás úplně rozklížíte.“ Každá pořádná židlička má totiž největší strach z toho, že bude vrzat. To je pro ni moc veliká ostuda. A protože děti měly svoje židličky rády, honem z nich seskočily a vrtěly se někde jinde.

Konečně se dočkaly.

Hú! Hú! Hú! Hned na samém kraji lesa cosi zahoukalo, až dětem zatrnulo.

„To je jistě Hejkal,“ zašeptal Martínek. „Hejkal straší v lese, to já znám z vyprávění a z písniček.“

„Kdepak, Hejkal to není, ten přece nedělá hú. Hú dělá sova,“ opravila ho Martička.

„Ale sova ve dne spí,“ trval na svém chlapec. „Je to Hejkal.“ Zatímco se ti dva dohadovali, paní učitelka Bohunka se dala do vyprávění:

„Cesta za pokladem vede přes strašidelný les Loupeže, ve kterém kdysi dávno řádili loupežníci.“ Děti poslouchaly a ani přitom nedýchaly.

„Ti loupežníci museli být ale strašní!“ vydechla Kačenka a hrůzou se otrásla.

„Strašní byli,“ pokračovala paní učitelka, „ale jenom na zlé a nepoctivé. Ty obrali do posledního zlaťáku. Povídá se, že loupežníci pokaždé sundali svoje klobouky a jeden z nich zvolal: ‚Penízky do kloboučků hop!‘ Hodné lidi však nechali lesem projít a dětičkám ještě nasypali do čepic maliny, jahody, borůvky anebo z pod klobouku vytáhli nablýskanou zlatku a strčili ji holčičce nebo kloučkovi do kapsy.“

„A jak poznali ty hodné od špatných?“ škrábala se za uchem Barborka.

Paní učitelka se usmála: „Tak to bylo jejich velké loupežnické tajemství. Lidé říkali, že na to ti loupežníci měli nos. Zůstal tu po nich poklad a my se ho, děti, pokusíme najít.“

„Támhle je cestička. To je určitě loupežnická stezka!“ zvolal nadšeně Kamilek a oči mu zazářily. Vydali se po ní. Cestička se klikatila. Hned vedla do leva a hned zase vpravo, hnedle mířila do kopce a pak zase dolů. Chvilku dopředu a potom se zase vracela. Za chvíli skoro nikdo nevěděl, kde jsou.

„My jsme určitě zabloudili,“ začal málem natahovat jakýsi dívčí hlásek.

„Nebojte, zabloudit nemůžeme,“ prohlásila paní učitelka, „mám mapu, a navíc vidím jeskyni. Pojdme tam.“

Všichni se rozběhli. Vtom Honza o cosi zakopl a bác, natáhl se jak dlouhý, tak široký a přímo před očima se mu objevil pařez. Na něm bylo cosi vyřezáno. „Cos tam našel, Honzo?“ smály se děti.

Ale Honza se na ně nezlobil, naopak radostně a hrdě volal: „Pojďte všichni sem! Našel jsem tajné loupežnické znamení!“

Na pařezu byla nožem vyřezaná šipka. U dalšího pařezu byla zase značka a na obrovském buku, že ho ani pět dětí nemohlo obejmout, ještě jedna. Děti se daly do hledání. „Já vidím další šipku támhle na tom kameni!“ oznamoval Ondra. „Já taky,“ křičela Daniela. Poslední loupežnická značka byla ale nejpodivnější. Místo šipky tam někdo vyobrazil tři klobouky a pak už nic.

„Už to mám,“ zvolala Kačenka, „paní učitelka říkala, že loupežníci dávali to, co naloupili, nejprve do klobouků. Možná, že ty klobouky označují, že poklad je někde hodně blízko!“

Všichni se dali se do hledání. A než bys deset loupežnických jmen přeříkal, byl poklad na světě. Byl schovaný kousek od starého pařezu. Takovou truhlici ještě nikdo neviděl. Byla až po vrch plná samých zlatých dukátů. Když si ty penízky kluci a děvčata dávali do kloboučků, tak jak to dělávali loupežníci, začal se jim ten zlatý poklad najednou přímo před očima rozpouštět. Loupežníci byli asi náramní mlouni, protože ty penízky byly celé z čokolády. A tak děti ten zlatý loupežnický poklad nakonec při zpáteční cestě celý snědly.

